

Chuyện của em

Dân miền Tây có nhiều tiếng đệm rất dễ thương như mình ên, *em (em), thầy (thầy) cô (cô ấy) thẳng (thẳng ấy) ..* một cách duyên láy trong câu nghe chon chát đặc sệt rất địa phương.

Em cũng là dân miền Tây, nhưng sau này lên SG, rồi ra Trung sống lang thang lâu quá nên cái giọng của *em* cứng đơ giống như đất sét nhiễm phèn, không còn “chót” ngọt lùì đúng hiệu dân Nam Bộ nữa. Hồi đi học *em* nhớ ông thầy gọi *học chò* bằng *chỏ*, *em* cứ thâm ý cười hoài, cũng như mọi *em* khác trong lớp trong trường, *em* cũng hồn nhiên tung tăng với bạn bè đánh đôi đánh đố ở tuổi mới lớn, học hành không xuất sắc nhưng *em* chịu khó chăm chỉ, cái gì không biết thì hỏi tới bên, thấy điều gì không bình thường trong lớp là *em* hăng hái đưa tay ý kiến ý cò, nên có chuyện nhớ đời là năm lớp 7 học Việt văn Thầy T, ông qui định viết chánh tả, sai một lỗi trừ 4 điểm, nhỏ bạn ngồi kế bên trật 5 lỗi, bị ăn 2 con ốc vịt oan mạng, mắt nhỏ đỏ hoe.. *em* xót bạn bèn đứng bật dậy phản đối. “*không được đâu Thầy, em thấy trừ vậy là quá đáng..*” ông cười cười.. “em hông chịu vậy hả? tui *chấn* em con zero về cái tội “*binh bậy*”, nhìn thấy ông viết vô

sổ mà *em* tức ứa máu, *em* lại tiếp tục đứng lên cãi lý và mỗi lần như thế *em* lại bị ăn ốc vẹt về tội “*gây rối*”, nước mắt *em* lưng tròng, trong lớp bắt đầu lao xao việc vô lý này trong khi *ổng* cứ cười cười như trêu chọc lũ học trò nhỏ ương ngạnh.. Đến cuối giờ thì *ổng* cũng nán lại bôi hết mấy chục con zero đỏ chói sau khi lấy cả lít nước mắt của những tên khóc nhè (ai biểu!), chuyện chỉ có vậy mà mấy đứa vẫn còn nhớ tới già! Sau này có dịp gặp *ổng*, nhắc lại vụ án mấy chục hột vẹt, *ổng* còn cười “*vậy hả? chắc là thấy mấy đứa mau nước mắt quá nên tui chọc chơi mà*”.

Nhưng cái vụ đó thì xưa rồi, sau này *em* học hành coi bộ cũng kha khá, nhất là môn Việt văn, trong lớp *em* hay so cựa với nhỏ H trong mỗi lần làm bài, nhóm có 4 đứa (tự xưng là Tứ bà la sát) chơi thân hồi nào tới giờ nên việc học hành cũng vì thế mà kèm nhau cùng tiến bộ, cuối năm trường mở cuộc thi viết bài cho bích báo, *em* được hạng nhất với tùy bút “*Cảm nghĩ Xuân 16*”. *Em* phỏng mũi ôm quà thưởng là cuốn Album to đùng (bây giờ mấy chục năm rồi mà *em* còn giữ kỹ), mấy đứa xúm lại hỏi “*sao mà viết được vậy?*”, *em* cười mím chỉ không nói ra bí kiếp, có gì đâu, gần Tết *em* đi đâu đó lang thang gần bãi rác, thấy chim én bay lượn lao xao trên đầu, *em* liền về nhà viết một mạch cảm nghĩ tuổi trắng *gầm* của *em*, BGK chắc là buồn ngủ vì phải chọn lựa quá nhiều bài nên chọn

em hay sao (ai biết!), có điều đó là khởi đầu cho ước mơ để trở thành *văn sĩ* của em (ước mơ thì không có tồn tiền nên tội gì mà không mơ ước phải không?). Em tập làm thơ viết bài gửi mấy tờ báo học trò trên SG, lâu lâu tờ Tuổi Hoa, Tuổi Ngọc có đăng tên em trong mục trả lời thư “*đã nhận được bài, cảm ơn bạn*”. Rồi thôi! khiến em đợi dài cả cổ.. May mà em lấy bút hiệu chữ mấy đứa kia biết văn chương của em bị ném sọt rác ở tòa soạn là cười em thúi đầu, mà có gì mặc cảm chớ, miễn có tên trên báo là tốt rồi, nghĩ vậy em cứ kiên nhẫn gửi dài dài, biết đâu nhờ thế mà em trao chuốt được *tay nghề*?! Nhưng có người tin tay nghề của em là Thầy giám thị, Thầy dạy thêm Việt văn ở trường Pothi cho người Khmer, công việc Thầy bận rộn nên thỉnh thoảng Thầy giao cho em chấm bài, đọc mấy câu văn lơ lơ rất thiệt thà ngây ngô của các *chò* làm em cười bể bụng .. thí dụ như bài luận văn tả cây dừa “*cao 30 thước, dùng làm gỗ cất nhà, làm gáo múc nước, lá dừa bay lất lư trong gió*”.. Tả cây cầu, gọi ý cây cầu là chứng nhân và dòng đời như nước chảy với bao biến động đổi thay, vậy mà một *chò* đã viết như sau “*em là một cây cầu, hàng ngày kẻ qua người lại trên mình em, nhưng đêm kia có một thằng cao cao ồm ồm trắng trắng đến giật mìn làm em bị gãy đôi*.. Chời đất! văn chương hết hồn, em lấy viết đỏ khoanh tròn “*cái thằng cao cao*”.. và hỏi “*ai vậy bòn ơi?*” ...

Lên lớp 10, *ẻm* tập tành yêu như mấy thằng bạn *ẻm* tập tành hút thuốc, tập tành đứng dưới gốc cây đợi “áo tiểu thư” đi học về để làm cái đuôi cầm như hến (cái đầu mới biết nói chứ cái đuôi thì ngọng là phải rồi)

Nét na thì không dịu dàng đằm thắm, ăn nói oang oang, đi đứng lại hấp tấp chỉ muốn cột vạt áo lên chạy cho lẹ, cười hai răng cửa chìa ra như răng thỏ, lại to như bộ ván ngựa, vậy mà *ẻm* cũng có một môi tình học trò vắt vai như mấy con nhỏ tiểu thư trong trường mới lạ chớ, *thằng* học khác lớp, nhưng nhờ mần văn nghệ báo chí chung trường nên quen, *thằng* đẹp chai, có bàn tay dài như họa sĩ, nét vẽ sắc xảo ấn tượng nên nghề của *thằng* là vẽ bích báo, vẽ trong mấy tờ đặc san Xuân, vẽ theo năn nỉ của mấy đứa bạn “mỗi năm đến hè lòng man mác buồn”, (hổng buồn sao được nếu tờ báo lớp mình không có điểm nội dung mà còn rớt luôn phần hình thức, vì trang trí xấu hoắc). Ngoài ra *thằng* cũng biết mần thơ, viết văn (giống *ẻm*). Môi tình của *ẻm* với *thằng* cũng không có gì âm ỉ, tánh ít nói nên không biết tán tỉnh theo lối cái lương, cũng không có thơ tình giấu trong túi quần, rình rình đưa như mấy thằng bạn của *thằng*, chỉ sau mỗi lần tan học, *thằng* về nhà ăn cơm xong là rủ thêm vài tên bạn chí cốt đến nhà *ẻm* chơi, ngồi dựa cột lắng nghe mấy đứa nói này nói nọ, rồi cười theo. Sân vườn nhà *ẻm* đầy kiến, có lần thấy kiến chui vào mái tóc bông bênh của *thằng* mà *ẻm* không biết làm sao để

phủi, (sợ má la!) nên cứ nhìn hoài ái ngại để cho *thắng* chịu hết xiết phải lật đật đứng dậy đi về..

Cuộc tình học trò trôi qua êm ả, không có *love you, love me* loạn cào cào như tụi nhỏ bây giờ, chỉ có hẹn hò trên đường Giao Hạ, để *thắng* làm thơ “*tôi đứng chờ em ở ngã ba/ Trường thi ngô huyện vắng người qua*”, hai đứa đi bộ lang thang nói chuyện trời trăng mây gió rồi thôi. Đùng một cái, chiến sự nổ ra, lôi kéo lớp trẻ vào cuộc, mùa hè năm 73, *thắng* vừa đúng tuổi tổng động viên “*xếp bút nghiên theo việc đao binh*”, ngày đưa tiễn *thắng* và LVC ra bến xe Cần thơ, *thắng* mới thu hết can đảm nắm tay *ẻm* giã từ, *ẻm* về nhà hát bài “*Ngậm Ngùi*” suốt buổi..

Thời gian trong quân trường, *ẻm* vẫn gởi thơ thăm *thắng* đều đều, nhưng không nhớ là mình đã viết gì, vậy mà có người nhớ rất rõ và còn nhắc tới bây giờ, thỉnh thoảng trong hơi men cuối tuần ở đâu đó trên xứ người, LVC lại gọi phone khề khà kể chuyện quá khứ “*LVQ hay đưa thơ cho tui đọc, tui thuộc nằm lòng và ao ước có người nào đó gởi thơ cho tui giống như vậy, rồi trường đi lính sớm quá, tui chưa kịp có bồ..*” *Ẻm* khựng lại bối ngỡ “*Vậy sao?*”

Rồi 30/ 4 /75, *ẻm* hốt hoảng chạy lên phi trường TSN tìm *thắng*, hai đứa gặp nhau mừng mừng tủi tủi trong làn sóng người hỗn loạn chen chúc di tản, *thắng* cởi áo lính mặc lại

bộ đồ học trò, hai đứa ra bến xe miền Tây, không chọn con đường nào khác, phải về nhà thôi! Chiếc xe tải cuối ngày chở đầy người ì ạch trên quốc lộ 1A, lần đầu tiên *em* cảm nhận sự “*hòa bình*” khi không nghe tiếng súng, tiếng mìn nổ trong đêm.. Bàn tay hai đứa nắm chặt lại như nương tựa vô về ... *Em* nghĩ đến ngày mai yên ấm trong thị xã nhỏ xíu đầy ắp kỷ niệm của bạn bè thời mới lớn.

Mỗi tình của *em* ngon như ly chè sâm bổ lượng bên cầu Quay, nếu uống liền thì thấy đã khát, nhưng để lâu, nước đá tan, nó cũng trở nên nhạt phèo.. *Em* và *thằng* cũng vậy, hai đứa hai dòng đời bận rộn, quên mất nhau, quên mất kỷ niệm.. Mấy chục năm trôi qua, có dịp gặp lại bạn cũ, nhắc tới chuyện ngày xưa, bạn bè nói *thằng* bây giờ khác lắm, *thằng* có một cái tên mới, một vị trí đứng cũng mới, *thằng* phương phi tốt tướng hơn ngày xưa, ít đàn đúm với bạn bè cà phê cà pháo như hồi đó, *em* lại ngỡ ngàng buột miệng “*Vậy sao?!*” Trong lần nào đó đi xem triển lãm tranh ở thành phố, nhìn bức họa vẽ người con gái Khmer rất sinh động, nét vẽ thật quen, thật gần gũi nhưng tác giả ký cái tên lạ hoắc .. *Em* chợt ngẩn ngơ nhận ra rằng *thằng* không còn là *thằng* ngày xưa nữa rồi!

Có điều bí mật này của *em* mà không ai biết, đó là cái răng thỏ ngày xưa được *em* “*phục chế*” lại khi biểu nha sĩ kê thêm hơi khênh một chút cho nụ cười giống *em* hồi đó,

nhưng không chắc gì *thằng* nhận ra *ẻm* đâu, xưa rồi nhỏ ơi! *ẻm* nhớ câu thơ đọc đâu đó “*một trăm lá thư gửi đi không bằng một lá thư không gửi/ một vạn nụ cười không phải nụ cười xưa*”. Ừ há, ước gì cỗ máy thời gian là có thiết để *ẻm* và bạn bè kéo kim đồng hồ quay ngược lại thuở hồn nhiên, nhưng mà biết đâu chừng nó không “phước bất trùng lai”, kim đồng hồ sau một màn quay mòong sẽ dừng lại đúng cái thời “họa vô đơn chí” chắc cả bọn có nước khóc tiếng Miên... thôi thì chấp nhận hiện tại, và biết rằng bạn bè còn có nhau là mừng rồi!

Chuyện của *ẻm* là chuyện dài nhiều tập, từ lúc *ẻm* rời bỏ trường xưa phổ cũ lên SG, rồi *ẻm* lấy chồng, có con, rồi hằm bà lằng thứ xảy ra trong cuộc đời ba chìm bảy lênh đênh khiến *ẻm* hồng giống ai trong đám bạn bè thuở trước, ngày *ẻm* trở về xác xơ, cái răng thỏ mất tiêu, và mái tóc dài bị cắt cùn cớn, nhưng được cái *ẻm* cũng lì đòn, can đảm để chấp nhận sự thật, *ẻm* đứng thẳng lên sau mỗi lần vấp ngã đau điếng, bạn bè thương *ẻm* số phận lận đận nhưng *ẻm* là người tri thiên mệnh, *ẻm* biết mình biết ta nên tỉnh queo đợi ngày *thời lai*.. Mà thiệt lạ, hồi đi học *ẻm* không tin bói toán vớ vẩn, nhưng có lần theo mấy nhỏ lên Cô Bảy ở Cầu đen chuyên bói lá (ra vườn bẻ lá cây, vô nhìn và biết được hậu vận) *ẻm* bị Cổ phán một câu xanh dờn “lúc trẻ thì tình duyên lận đận, danh phận long đong, nhưng về già thì an nhàn hưởng phước..” Bây giờ ngẫm

nghĩ thấy đúng bon! *Em* đang sống hạnh phúc êm ấm bên chồng con, lâu lâu có dịp ngồi tám với bạn bè thời đi học vui hết biết, *em* hài lòng cái mà mình đang có, *em* nối vòng tay thân thiết với mọi người chung quanh, nhưng thỉnh thoảng *em* cũng mắc vài cái tật làm mịch lòng hàng xóm như tánh thẳng thừng “*có sao nói vậy người ơi*” khiến đụng người này, dích người kia, *em* cũng cố gắng khắc phục khuyết điểm, hy vọng là chút tâm tình này không đụng hàng, chuyện của *em* xưa rồi bây giờ mới kể ra, có thể *em* cũng lắm cảm như bao tuổi già khác, cái đáng quên thì nhớ, cái đáng nhớ lại quên, miễn bạn bè đọc thấy vui vui thì cũng đỡ vài nếp nhăn trên trán.

TNA tháng 5/2011